

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1346/2016
16.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из села ..., ..., ..., чији је пуномоћник за пријем писмена у Србији Горан Поповић, адвокат из ..., против туженог ГП „ББ“ из ..., чији је пуномоћник Немања Јоловић, адвокат из ..., ради поништаја одлуке и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2659/14 од 19.11.2015. године, у седници одржаној 16.03.2017. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2659/14 од 19.11.2015. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3925/12 од 15.11.2013. године, ставом првим изреке, усвојен тужбени захтев тужиоца и поништено, као незаконито, решење о отказу уговора о раду бр. 1539 од 20.09.2012. године којим је отказан Уговор о раду бр. 14034 од 01.08.2008. године тужиоцу, запосленом на радном месту ..., а које решење је донео генерални директор туженог, па је обавезан тужени да тужиоца врати на радно место на пословима ... или друго одговарајуће радно место према квалификацијама и његовом радном искуству. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка од 45.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2659/14 од 19.11.2015. године, ставом првим изреке, укинута је првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је обавезан тужени да тужиоца врати на друго одговарајуће радно место према квалификацијама и његовом радном искуству и тужба тужиоца у том делу је одбачена. Ставом другим изреке, жалба туженог је одбијена, као неоснована, а првостепена пресуда потврђена у осталом делу става првог изреке и у ставу другом изреке. Ставом трећим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби у износу од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни повреде из става 1. овог члана на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог и обављао је послове ... до доношења побијаног решења од 20.09.2012. године, којим му је отказан Уговор о раду од 01.02.2008. године, а уговор о раду му је отказан са 23.08.2012. године. Побижаним решењем од 20.09.2012. године, донетим на основу члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, тужиоцу је стављено на терет да је својом кривицом учинио повреду радне обавезе утврђене Колективним уговором туженог и то: неоправдано изостајање са посла четири радна дана узастопно или пет и више радних дана са прекидима у току календарске године. Тужиоцу је достављање упозорења о постојању разлога за отказ уговора о раду од 28.08.2012. године покушано путем поште, па како је враћено 04.09.2012. године, са назнаком да је непознат, истог дана је објављено на огласној табли туженог, са које је скинуто 17.09.2012. године. Решење о отказу уговора о раду је стављено на огласну таблу туженог 25.09.2012. године, а скинуто са исте 05.10.2012. године. На оспореном решењу, као и на Упозорењу о отказу уговора о раду бр. 1411 од 28.08.2012. године, констатовано је да је тужилац исте лично примио 24.10.2012. године. Такође је утврђено да након коришћења другог дела годишњег одмора у трајању од 12 радних дана, у периоду од 01.08.2012. године до 17.08.2012. године, тужилац се није јавио на рад код туженог, док је из исказа сведока ВВ утврђено да је 23.08.2012. године, поступајући по налогу надређеног, отишла код тужиоца и затекла га у стању у ком није могао да устане из кревета, те је тужиоца заједно са возачем туженог одвела у Дом здравља у ..., одакле је исти упућен у Специјалну болницу за болести зависности у Београду. У периоду од 23.08.2012. године до 22.10.2012. године, тужилац је био спречен за рад, што је утврђено из извештаја о привременој спречености за рад, а у периоду од 20.08.2012. године до 29.08.2012. године, тужилац је био у процедури за пријем на одељење лечења алкохолизма.

Ценећи утврђено чињенично стање правилно су нижестепени судови закључили да је тужбени захтев основан, јер је тужиоцу престао радни однос у незаконито проведеном поступку, те је обавезан тужени да тужиоца врати на рад.

Одредбом члана 180. став 1. Закона о раду („Сл.гласник РС“ број 24/05 и 61/05), прописано је да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. тачка 1 – 6 овог Закона, запосленог упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање пет радних дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења, док је ставом 2.

истог члана прописано да у упозорењу из става 1. овог члана послодавац је дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење.

Одредбом члана 185. став 1. истог закона прописано је да уговор о раду отказује се решењем, у писменом облику, и обавезно садржи образложење и поуку о правном леку, ставом 2. истог члана да решење мора да се достави запосленом лично, у просторијама послодавца, односно на адресу пребивалишта или боравишта запосленог, ставом 3. прописано је да ако послодавац запосленом није могао да достави решење у смислу става 2. овог члана, дужан је да о томе сачини писмену белешку, док је ставом 4. прописано у случају из става 3. овог члана решење се објављује на огласној табли послодавца и по истеку осам дана од дана објављивања сматра се достављеним, а ставом 5. да запосленом престаје радни однос даном достављања решења осим ако овим законом или решењем није одређен други рок.

По оцени Врховног касациног суда, тужени побијано решење није донео у законитом поступку, будући да решење о отказу уговора о раду и упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, нису тужиоцу уредно достављени. Наиме, смисао упозорења је да се запосленом стави до знања да је изазвао настанак отказног разлога, те да му се омогући да се о томе изјасни, те правилна примена наведене законске одредбе подразумева да се у упозорењу мора навести чињенични основ који представља повреду радне обавезе и отказни разлог уз остављање рока од најмање пет радних дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења, односно да се изјасни о томе да ли је својом кривицом учинио повреду радне обавезе, односно нарушио радну дисциплину. Тужени је достављање упозорења о постојању разлога за отказ уговора о раду од 28.08.2012. године покушао путем поште, па како је исто враћено 04.09.2012. године, са назнаком да је тужилац непознат, али да тужени није сачинио писану белешку, у смислу члана 185. став 3. Закона о раду, већ је истог дана упозорење истакнуто на огласној табли туженог, те да је Упозорење о отказу уговора о раду од 28.08.2012. године, тужилац примио тек 24.10.2012. године, након доношења оспореног решења о отказу уговора о раду. Услед овог пропуста туженог тужиоцу је онемогућено право на одбрану, односно изјашњење о томе да ли је учинио повреду радне обавезе и радне дисциплине. Такође, решење о отказу уговора о раду тужени је упутио тужиоцу, препорученом пошиљком на познату адресу његовог пребивалишта, а затим када је иста враћена неуручена 25.09.2012. године, оспорено решење је истакао на огласну таблу, без претходног сачињавања писане белешке. Осим тога, решењем о отказу уговора о раду, тужиоцу је отказан уговор о раду са 23.08.2012. године, противно одредби члана 185. став 5. Закона о раду, будући да је решење о отказу уговора о раду тужиоцу уручено тек 24.10.2012. године.

Имајући у виду да поступак отказа од стране послодавца није спроведен у складу са цитираним одредбама материјалног права, решење о отказу уговора о раду је поништено као незаконито. Због незаконитог отказа, тужени је у обавези да тужиоца врати на рад на основу члана 191. став 2. Закона о раду.

Наводе у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, с обзиром да се ревизија из ових разлога не може изјавити (члан 407. став 2. ЗПП).

Применом члана 414. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд није детаљно образлагао ову пресуду, с обзиром да се ревизијом понављају жалбени наводи, а образлагањем се не би постигло ново нити уједначеније тумачење права.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Туженом нису досуђени трошкови ревизијског поступка, с обзиром да није успео у ревизијском поступку, због чега је применом члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић